

Szerkesztőségi levél

Tisztelt Kolléga!

Mindennapjaink szomorú története azzal kezdődött, hogy „ismeretlen eredetű tüdőgyulladás” esetek előfordulásáról számoltak be a vuhani (Kína) egészségügyi hatóságok 2019. december végén. Néhány nappal később megerősítették, hogy a betegség egy új koronavírussal hozható kapcsolatba, melyet a WHO COVID-19-nek nevezett el. A vuhani tenger gyümölcsei piacon dolgozókon végzett összehasonlító homológ analízis vizsgálatok megerősítették, hogy betegségük 88%-os azonossággal szorosan kapcsolható egy denevér által terjesztett súlyos akut légúti szindrómához (SARS-szerű), míg kevésbé a SARS-CoV-hoz (79%-ban), és nem kapcsolható a MERS-CoV-hoz (50%-ban). A kínai Nemzeti Egészségügyi Bizottság több tízezer eset és több ezer haláleset alapján végzett elemzése szerint a vírusbetegség releváns klinikai jellemzői közül leggyakoribb a láz (90%), a köhögés (70%), a fáradtságérzés (50%) és a nehézlégzés (30%). A leggyakoribb komorbiditás az eddigi metaanalízisek szerint a magas vérnyomás, cukorbetegség, légzőszervi és szív-érrendszeri betegség volt, a komplikációkat vizsgálva a súlyos és nem súlyos lefolyási formák között az előbb említett csoportokban szignifikánsan súlyosabb szövődményeket találtak. Kimutatták azt is, hogy a férfiak hajlamosabbak a betegségre, melynek részben magyarázata lehet a nők erősebb veleszületett és adaptívabb immunválasz készsége. A súlyos és komorbid betegek idősebbek voltak, mint a nem súlyosak, ezek az eredmények arra utalnak, hogy az életkor, a társbetegség-kockázat és a vírusadag lehet a kritikus lefolyás befolyásos tényezői.

Ezek a megállapítások az európai COVID-19 járvány megjelenésére és lefolyási formáira is jellemzők. Egy ideig próbáltuk elhiteni magunkkal, hogy a betegségtől való félelem, szorongás, melyet alapvetően a bizonytalanság, kiszámíthatatlanság dinamizál nagyobb, mint maga a veszély. Természeti katasztrófáról is beszélhetünk, melyet az emberek nem igazán tudnak ellenőrzés alatt tartani. A COVID-19 közben globálisan elterjedt, és már dominál a család, barátok, és ismerősök közötti beszélgetésekben.

Még a közelmúltban sem volt világos, hogy milyen alapvető szerepet fog játszani a köz- és közösségi média a COVID-19 járvány kommunikációjában. Február végén egy nap alatt „alig kevesebb” mint 7 millió ember említette a koronavírust a közösségi médiában, 2 hét múlva ez a szám 20 millióra nőtt egy elemző intézet szerint. Nyilván azóta ez a szám is folyamatosan növekszik. Többen állítják, hogy szorongásunkat részben a közösségi média által nyújtott sokféle információ táplálja. Az Egészségügyi Világszervezet az új, „infodémia” kifejezést vezette be a vírussal kapcsolatos túlzott mértékű információ jellemzésére, mely megnehezíti az emberek számára a döntést, választást a pontos vagy pontatlan hírforrások útmutatásai között.

Nem irracionális szorongás a láthatatlan betegségtől, a lehetséges karanténtól, a világgazdasági válság okozta nagyszámú állásvesztéstől, és a remélhetőleg nem bekövetkező, de lehetséges társadalmi instabilitástól való félelem.

Bízom benne, hogy a következő lapszámunk szerkesztői levelében arról számolhatunk be, hogy eredményesen küzdöttünk a COVID-19 által indított háborúban, és gyorsított eljárásban találunk akut és hosszútávon egyaránt hatékony terápiákat.

Üdvözlettel,

FALUDI GÁBOR
főszerkesztő